

SZÖLLŐSI MÁTYÁS

purgatórium*hely(rajz)*

Mikor megnyílik a nagy feketeség, mint az űr,
méterenként lesz egyre hűvösebb. Itt még Isten
leheletét is érzed, ami sós. A nyugatról hozott tákolmány
halad befelé, míg a felmárt vasrudakba kapaszkodva
nagyjából négytucatnyi ember zötykölődik
egy más világ felé. Az első turnus a tiéd.
Lábnym sehol a poros talajon, nem járt itt
ma senki még. Oldalt a halovány lámpák pedig,
mint a hold, nagy lélegzetű, végtelen éjszakává
dermesztenek mindent. Sehol egy ugatás.
Csak könnyed só szítál a szem előtt,
és a suttogás egy nagy visszhangban oldódik fel:
itt szó nem hagy nyomot a falakon.
A falépcső szűkölő rácsa csupa bukdácsolás,
míg eléred a látogatók szintjét.
Szinte minden egyszínű és lágy. A fontos talán csak az,
hogy itt légy, még akkor is, ha percenként papír csörög
és jócskán zsibbaszt az ütemes harákolás,
miközben groteszk módon elmosódsz a tükörsima talajon.
A falat itt sokan úgy nyalják, mintha méz volna,
és egy tehéncsorda biztos halála lenne, ha ide leengednék.
Itt minden játék álca, hisz időleges.
Az ámulat helye ez, ahol elidőzöl, hogy aztán menj még.

(hely)rajz

Sápadt már a patak, a kövek sem csillognak,
hiába tűz a nap szikáran és rendületlenül.
Csontos könyökét vakarja, ütés
utáni kényszer, szorítás, ezer nyílhegy
most a délután, ahonnan menekülni nincs hová.
A többiek az árokparton ülnek. Lábat ingáztatva
izzadnak és várják az árnyék eljövetelét,

ahogy az általában lenni szokott mifelénk.
Macskák bagzása: sikoly ad hírt a szerelemről, ami fáj,
hosszan zihál, zihál a por, a város határában
vonat zakatol és fémes recsegés hasítja szét
a rádióból szüremplő dallam álmosító mintázatát.
Az ütés nem hagyja nyugodni. Sem a szája száraz
íznélkülisége. Szinte csak rándul, nem is lép
egy-et-egyét arrébb ez a délutáni semmitmondó béke
a parton, és még mindig ülnek, mintha egy egész tonnát
nyomna rájuk az ég, olyan nehéz, hogy hallod
minden mozdulatát – amit csak akar vagy eltaszít.
Lent hatalmas, lapos kövek hevernek. Vakít, vakít
a nap és hiába kerül egyre jobban szét,
mégsem ad árnyékot a falomb. Föláll. Arrébb megy,
minthogyha várna egy egyszeri alkalomra.
A szeme olyan mosolyt ölt, mintha ezreket
ölne halomra mindjárt. Lent a kövek. Rajtuk a lengő,
miniatűr tájak tobzódnak, szétesnek a felloccsanó víztől,
hisz ahol egy fűszál illik be fának, ott semmi sem
maradhat érintetlenül. Nem is marad. Szokatlan
pattogásra lesz figyelmes. Összeszorul a szája.
Az ínyére harap véletlenül, miközben a napszak
csak izzad, és makacs kitartása terhes
fényben úsztatja a patak menti tájat. Alul a mozgás
ütemes, mint a hőség, fel-fellobban. A szája vérzik,
bosszúsán törölget, de közben tág szemmel figyel,
hogy merre és mi mozdul, és pontosan honnan
ugrik elő az áldozat. Hirtelen sekély lesz a víz.
A lenti mozgás leáll. A kövön már csak egyetlenegy
zöld pont van. Körbenéz. Lapos követ keres. Talál is.
És huszonnégy fázisra bomlik, ahogy a nyugvó test
a partról szüremplő nevetés közben szerteloccsan.